

Văn hóa gì?

Trần Văn Giang

Hơn bao giờ hết, dân Việt ta thấy và nghe hai chữ “văn hóa” nhiều như lúc này. Đất nước ta, đã lờ tàu trên 60 năm – kể từ “Kách mệnh” tháng tám 1945, sau khi đã thấy rõ sự “ưu việt” của đảng, lại một lần nữa đang “hồ hởi” “tiến từng bước” trên con đường “đổi mới” để còn bắt kịp văn minh thế giới... Chuyện tức mình ở đây là dân ta sao lại dễ quên cái nguyên nhân “cốt lõi” của mọi “sự cố” chính là đảng csvn chết tiệt đã trường kỳ đắp mô trên con đường tiến hóa của dân tộc; hôm nay đảng vẫn để cán bộ, đảng viên tiếp tục ngồi chồm hổm trên cầu cá dồ cs, dạy “văn hóa” cho dân tộc... Rõ như ban ngày, cái “văn minh” của đảng csvn mà bác đã rao giảng mấy chục năm qua (“đảng [cs] là văn minh là đạo đức”) (“*Tôi biết nó / Tôi biết thẳng nói câu nói đó... NCT*”) dường như chỉ là đề tài “tốt” cho làng thơ “phản động” “bút tre” còn đám dân đen thì suốt ngày chửi ... đồng cho đỡ tức (dân tuy chửi nhưng vẫn còn sợ, không dám chửi to vì sợ bị gọi lên “làm việc” với công an phường vừa tốn kém vừa có “khả năng” dễ chết yểu...)

Vừa ra khỏi nhà, chưa đi quá đầu ngõ, là đã thấy mọi thứ đều là “văn hóa” mới chóng mặt: làng văn hóa, thôn văn hóa, tổ dân phố văn hóa, phường văn hóa, xã văn hóa, nhà văn hóa, công viên văn hóa, nếp sống văn hóa, văn hóa ẩm thực, văn hóa mua sắm, văn hóa kinh doanh... Thực tế thì ra tới đầu ngõ, ngay bên cạnh, sát cái cổng rất “hoành tráng” nền đỏ chữ vàng với hàng chữ trang trọng “Tổ dân phố văn hóa” là thấy vài cái bảng cấm đá và vài vũng nước đá và phân người còn bốc khói... Không có quốc gia văn minh nào trên thế giới qua mặt được cái tài chơi chữ “văn hóa” của đảng và nhà nước ta. Chữ “văn hóa” được dùng rộng rãi đến độ “văn hóa” và “vô văn hóa” hình như cũng đồng nghĩa với nhau mới chết người! (mà chả riêng gì chữ văn hóa, những chữ nhạy cảm khác như “nhân quyền” / “vô nhân quyền”, “đầy tớ của dân / dân là đầy tớ...” đều có ý nghĩa giống nhau). Tất cả nói lên cái thói quen mà người dân Việt đã trở nên dễ tính ngoan ngoãn, dễ chấp nhận sự nghịch lý, treo căng ngỗng hàng ngày chỉ vì họ bắt buộc không thể làm gì hơn dù biết chuyện “nói vậy mà không phải vậy;” hay là “nói một đằng nhưng làm một nẻo.” Mọi việc đã có đảng và nhà nước “no” rồi... cứ yên chí.

Nói lung tung cả trang giấy mà đã có ai cất công tìm hiểu ý nghĩa của chữ “văn hóa?” Tôi thấy có một định nghĩa ngắn gọn mà “ấn tượng” nhất về văn hóa là của Lord Raglan bên trời Ang-lê: ***“Văn hóa đại khái là bất cứ cái gì chúng ta làm mà khỉ không làm.”*** (Culture is roughly anything we do and monkeys do not)

Ấy! Định nghĩa theo kiểu “xét lại” như vậy thì chẳng khác nào nói xấu mồm là đảng và nhà nước ta có hơn gì khỉ; Hay là đảng và nhà nước chỉ thích làm những gì khỉ thích làm? Đánh dân chết ngắc bầm thây ở đồn công an chỉ trong vòng một ngày giam; đập dùi cui cho dân oan khiêu nại vỡ đầu; đổ cứt đá pha trộn tỉ mỉ với dầu máy vào cửa nhà những người không bằng lòng tư cách khỉ đột của đảng và nhà nước là những phạm trù văn hóa đặc biệt cs.

Bây giờ cùng hãy nhau nghe các bác “đỉnh cao trí tuệ” nói về văn hóa. Đầu tiên các bác lãnh đạo cs “chính quy” lẽ phải giải nghĩa chữ văn hóa nghe rất “cơ khi” trong bài *“Bài học lớn về văn hóa Đảng”* (Báo điện tử Đảng CSVN - ngày 17/12/2004) (nguyên văn):

“... văn hóa là nền tảng tinh thần của xã hội, là động lực và mục tiêu của mọi hoạt động kinh tế - xã hội. Có thể hình dung văn hóa như là năng lượng tinh thần vô giá của mỗi con người và của toàn xã hội. Cái năng lượng tinh thần đó tác động tới chúng ta ở hai phương diện:

- Hình thành nhân cách, tâm hồn, phẩm chất của mỗi con người.

- Nâng cao các hiệu quả hoạt động xã hội của con người, dù là trong lĩnh vực sản xuất vật chất hay trong lĩnh vực sản xuất tinh thần.

Thiếu cái năng lượng tinh thần đó (tức văn hóa) thì con người rất khó trở thành con người. Thiếu cái năng lượng tinh thần đó thì mọi hoạt động của con người không thể mang lại các hiệu quả xã hội tốt.”

Tiếp theo, cũng bài viết này đã dẫn một *“Kết luận cực kỳ quan trọng của Hội Nghị Trung Ương 10 vừa qua”* (nguyên văn) như sau để chuẩn bị giải nghĩa cho ba chữ thần tình **“Văn Hóa Đảng”**:

“Phải gắn nhiệm vụ trung tâm xây dựng và phát triển kinh tế, nhiệm vụ then chốt xây dựng chính đốn Đảng với nhiệm vụ xây dựng nền tảng tinh thần văn hóa, để hình thành một thế ba chân kiềng vững chắc cho sự nghiệp đổi mới, sự nghiệp xây dựng và phát triển kinh tế - xã hội. Nói cách khác, kinh tế chỉ có thể phát triển lành mạnh khi kinh tế coi văn hóa là động lực, là mục tiêu. Xây dựng và chính đốn Đảng chỉ có thể thành công khi chúng ta đưa các giá trị văn hóa vào trong Đảng, trong sinh hoạt Đảng, trong các tổ chức Đảng và trong từng đảng viên, để Đảng thực sự trở thành “trí tuệ, danh dự và lương tâm” như Lenin đã nhấn mạnh, hay như Bác Hồ đã nói: Đảng là đạo đức, là văn minh. Thiếu các giá trị văn hóa đó thì rất khó nói đến uy tín và hiệu quả hoạt động của Đảng.”

Báo điện tử đảng csvn gọi cái “văn hóa đố” (nhớ đọc rõ chữ “ĐỐ” dấu sắc / không phải dấu hỏi!) là “văn hóa đảng.” Thật dễ hiểu và dễ nhớ... Nếu vì lý do gì, các bác đồng chí nhân dân khu đen nào lỡ có “bị” chậm tiêu thì chỉ cần ghi vào đầu vấn tất 3X3 là: “văn hóa đờ... là.. văn hóa đố... là.. văn hóa đảng.” Phải chỉ đảng ta cứ bắt chước Lord Raglan giải thích một cách “giản đơn” là: “*Văn hóa đảng những gì mà đảng viên là làm mà khi không làm.*” ... thì hay biết bao? Ấy ! Nhưng mà không được. Thực tế cho thấy vấn đề không “giản đơn” như chúng ta nghĩ đâu. Đảng ta chỉ sợ dân chúng, phần lớn đều có ít nhiều máu phản động ngầm, đọc nhanh quá tưởng là đảng cũng giống khi (nghĩa là “Đảng và Khi là một”) cho nên phải nói dài giòng cũng có lý do chính đáng,

Vì vậy, sau khi giải thích theo kiểu thầy chạy này, sau khi ba chữ “Văn Hóa Đảng” được “giải phóng mặt bằng” xong, đảng và nhà nước thấy dân cứ nghếch mặt ra như “Mao trạch đông nghe kèn” (hay cháu yêu của Bác đang buồn i... trong quần) Đ/c Nguyễn Khoa Điềm, Ủy viên bộ chính trị, Trưởng ban Tư tưởng Văn hóa trung ương (chỉ riêng cái “hàm” của đ/c này nghe đã “văn hóa đầy quần” rồi) phải giải thích thêm trong buổi hội thảo mang tên “*Văn hóa đảng và xây dựng văn hóa trong đảng*” mà báo Thanh Niên (ngày 23 tháng 10 năm 2008) đã tường trình nguyên văn như sau:

“Văn hóa Đảng là văn hóa đấu tranh để xóa bỏ bất công, áp bức. Văn hóa đó là đấu tranh cho nhân dân lao động. Văn hóa đó là văn hóa đem lại hạnh phúc và giá trị tốt đẹp cho mọi người. Văn hóa đó là hy sinh, phấn đấu vì lợi ích dân tộc, giai cấp. Văn hóa đó sẽ đem lại nét đẹp cho văn hóa dân tộc.”
(Hãi thật. Chỉ một câu thật ngắn mà có đến 8 chữ “Văn Hóa” được dùng)

Chưa hết, Đ/c Tô Huy Rứa, Giám đốc Học viện Chính trị quốc gia Hồ Chí Minh cũng trong buổi hội thảo này, đã phụng thêm nguyên văn như sau: “... sự đa dạng của văn hóa Đảng biểu hiện ở văn hóa lãnh đạo và quản lý, văn hóa cầm quyền và quyền uy, văn hóa dân chủ và giao tiếp, văn hóa đối thoại và tranh luận mà thể hiện trước hết trong quan hệ giữa cán bộ lãnh đạo với đồng chí và với quần chúng ngoài đảng.” (Thầy phải chạy dài. Văn hóa đảng là đủ loại các văn hóa có tên trong tự điển – loại lầu thập cẩm - chứ không đơn thuần là “*văn hóa không giống khi*” như Lord Raglan nói vấn tất rứa...)

Ở ngoài dân gian, “Văn Hóa Đờ (Đ)” này còn được dân “hiệu chỉnh” thêm vào một lô văn hóa đầy tính cách mạng và đầy ấn tượng như: “Văn hóa đéo,” “Văn hóa địt,” “Văn hóa Đ...,” “Văn hóa đồ đều,” “Văn hóa đứ đờn,” “Văn hóa đóp (ăn nhậu)” “Văn hóa đàn độn,” “Văn hóa đàn (đánh, còn gọi là “văn hóa dùi cui”),” “Văn hóa dẫn (cũng lại đánh),” “Văn hóa đứ đờn (văn hóa thư giãn, văn hóa mát mẻ),...”

Đảng và nhà nước đến giờ phút hoàng hôn chợ sắp tàn này mà còn huênh hoang về sự vinh quang, vô địch của chủ nghĩa cs nhưng lại cố tình không để ý là chủ nghĩa cs đang từ từ biến mất trên mặt của quả đất... Các nước còn lại mặc dù cứ ngượng ngạo gọi mình là nước “xã hội chủ nghĩa (cs)” mà thật ra còn bao nhiêu “chất lượng” cs nữa. Cái mác, huy hiệu cs mà họ đeo trên vạt áo, trên cổ áo đang chửi bớ cái thuyết cs khát máu mà Marx-Engel-Lenin đề xướng... Họ ngồi trên ghế lãnh đạo 30, 40, 50 năm mà không thấy mỗi tề đít, không phải ngứa gãi lần nào... họ còn thu xếp đưa chỗ ngồi cho con cháu dàu rề ngồi tiếp... chứ không chịu nhường chỗ cho người khác... (Đây cũng là một loại “văn hóa đít dàu” rất đặc thù của cs!)

Giáo dục sẽ đem lại văn hóa, đạo đức và văn minh chứ không phải là giáo điều hết thời của đảng cs trời ơi đất hỡi đâu các bác. Xin các bác cs đừng tiếp tục hiếp dâm hai chữ “văn hóa” giữa ban ngày ngoài chợ. Đối với người Việt sống ở ngoại quốc trở về thăm quê hương vì bất cứ lý do gì, sẽ thấy ngay hình dạng cái văn hóa cs thể hiện từ cửa máy bay dẫn vào phi trường.

Ngày xưa Chúa Trịnh sợ hãi cái đồng hồ báo thức mà người Bồ đào nha biểu tặng, vì tưởng đồng hồ có ma quỷ nằm ở bên trong, thì cũng dễ hiểu vì “văn minh và đạo đức” của chúa Trịnh ở thế kỷ 16 có nhiều vấn đề... Hôm nay là thế kỷ 21 rồi, dân Việt chúng ta vẫn còn phải sống một cách sợ hãi như những con ếch dưới cái giếng sâu “văn minh đạo đức” cs... Đã đến lúc phải đứng dậy, bước đi ra khỏi giếng và vòng km cô cs. Mà khi nào mới bắt đầu đi ra? Việt Nam đang đứng sau Singapore 97 năm mà chưa đủ hay sao?

Cs luôn miệng dùng chữ “văn hóa” mà chính họ có hiểu nghĩa văn hóa là gì? Trước tiên hãy nhìn thử vào cái thứ văn hóa mà cs đang dạy dân để thấy rõ thế nào là “văn minh” thế nào là “đạo đức” “kách mệnh” của văn hóa đảng cs:

Văn hóa chạy: “Văn Hóa Chạy” không phải phong trào khỏe, thể dục thể thao sử dụng đôi chân mà là “văn hóa mua.” Chạy chức, chạy quyền, chạy điểm, chạy bằng cấp, chạy tội... Tất cả những gì bất hợp lệ, giả, dỏm, khó tìm và khó khăn đều có thể mua được rất dễ dàng dưới xã hội chủ nghĩa csvn.

Văn hóa tham nhũng: Còn được gọi là “văn hóa bôi trơn,” “văn hóa bao thơ,” hay “văn hóa phong bì.”

Tham nhũng đã trở thành quốc nạn, phổ biến rộng khắp trên đất nước. Nó được ví như loại dầu nhờn bôi trơn cho bộ máy hoạt động của xã hội chủ nghĩa. Nếu không có nó thì bộ máy lãnh đạo đảng và nhà nước sẽ bị tê liệt không hoạt động được. Nó thâm nhập mọi thành phần xã hội, đã trở thành một “văn hóa” cho mọi sự lạm quyền cho đặc quyền, đặc lợi từ trên xuống dưới có hệ thống. (vấn tắt theo Lê Dân – Danlambao). Việc tắt yếu rất bình thường của nước văn minh như xin cho con vào học lớp mẫu giáo cũng phải có bao thơ; xin cho vợ đi đẻ trong nhà thương cũng phải có bao thơ... Có nước nào như đất nước này không hở trời?

Văn hóa ru ngủ: Quần chúng bị ru ngủ một cách có hệ thống (sự lập đi lập lại và cường điệu) để vô hiệu hóa cái “tư duy” bình thường (common sense) của dân về hiện thực – làm dân quên đi cái thực tế rất bi đát; để dân quên đi việc chống đối, phản biện các sai lầm của đảng và nhà nước; để dân quên đi là dân tộc ta tụt hậu quá xa so với các nước láng giềng mà trước đây họ cũng không cần phải “anh hùng” hơn dân tộc ta làm quái gì. Những liều thuốc ru ngủ tiêu biểu như những “chữ vàng”: “dân tộc anh hùng,” “chiến thắng vinh quang,” “Bác Hồ kiệt suất ưu việt,” “đất nước giàu đẹp, tiền rừng bạc biển, thiên nhiên ưu đãi,” “con gái Việt Nam đẹp,” “tự do, độc lập, hạnh phúc,” “đảng là văn minh là đạo đức,” “còn đảng còn mình...”

Văn hóa cầm nhảm: Tệ trạng đạo văn, thơ, nhạc; thay đổi nội dung tác phẩm; “cóp pi” CD nhạc, phim ảnh DVD, in sách lậu... Nói tóm lại, sao chép thay đổi các sản phẩm trí tuệ mà không có sự đồng thuận của tác giả rồi đem phổ biến, xuất bản, bán kiếm lợi nhuận như của riêng. Cứ tự tiện làm “tự nhiên như người Hà nội” chẳng thấy có chết chạng Tây nào? Nước ta là nước “độc lập và tự do” thì các nước ngoài không có quyền can thiệp vào “nội bộ” nước ta. Một mợ phát ngôn viên của bộ ngoại giao nước ta phát ngôn rất tài - Hình như lưỡi của mợ không cần sự giúp đỡ của bộ óc - cho ra những lời phát ngôn “cảnh báo” quốc tế là “không được quyền can thiệp vào nội bộ (ăn cắp) của Việt Nam.” Thật ra, văn hóa “cầm nhảm” loại này là đặc trưng của “tư tưởng và đạo đức Hồ chí phèo.” Bác đã từng chôm nguyên con bản “Ngục trung nhật ký” của một chú ba trong tù ở Quảng châu; hoặc chôm lai rai, lẻ tẻ thơ văn của Đường thi, chôm nguyên con vài ba câu bất hủ, cả thế giới đều biết, từ “Bản tuyên ngôn độc lập” của đế quốc Mỹ và thực dân Pháp. Sáng tác loại “chôm chĩa” của Bác đã được đảng ta “đánh giá cao” thì đảng và nhà nước cứ để dân “vô tư” noi theo cái gương đạo đức này mà làm “kách mệnh” xuất bản, sản xuất... dầu sao cũng tốt, đỡ tốn thời giờ, công sức; nếu phải làm lấy một mình từ đầu.

Văn hóa đáí đường: Đảng và nhà nước ta có công lao xây dựng rất nhiều lăng tẩm (ở thế kỷ 21?), tượng đài “hoành tráng” hùng vĩ nhưng hình như cố tình không xây cất các nhà xí công cộng; vì đảng và nhà nước ta biết dân ta ăn uống bao nhiêu mà cần vào nhà xí; mà hình như dân ta cũng không thích vào nhà xí thì phải (?)... Ở... cũng đỡ tốn kém công quỹ. Hơn thế nữa, đáí đường và ỉa bụi là công việc bác vẫn “làm” hàng ngày trên con đường kịu nước... Cứ vào xem lại hang Pac Bo của bác xem có cái nhà xí nào đâu mà đám phản động phải ồn ào... dân đáí đường ỉa bụi là “tuân thủ” đúng lời bác dạy phải “chống lãng phí; sản xuất làm sao cho nhanh, bền, tốt, rẻ...”

Văn hóa ăn nhậu: Chẳng cần phải tốt nghiệp Học viện Chính trị Cao cấp Mác-Lê mới hiểu là dân say xỉn thì biết gì? có thời giờ đâu? mà phản biện chống đối nhà nước... Cứ để cho dân tha hồ nhậu... Lớn bé, già trẻ, nam phụ, lão ấu đều cần phải biết nhậu. Chính phủ chỉ có nhiệm vụ xử lý cái cán cân “cung và cầu” của rượu cho tốt là được việc rồi. “Nhậu” không chỉ là một văn hóa mà là quốc sách cần phải được duy trì và “nhiệt liệt” phát huy.

Văn hóa con nhái: Khuyến khích dân tranh nhau phá các kỷ lục ruồi bu (để được ghi trong sách kỷ lục thế giới – world records / Guinness book): nổi phở to nhất thế giới, bánh chưng, bánh dày to nhất thế giới, áo dài dài nhất thế giới, bình hoa lớn nhất thế giới, lá cờ lớn nhất thế giới... tốn 4 tỉ đô la để tổ chức 1000 năm Thăng long... toàn những cái to nhất, dài nhất, cao nhất, khủng nhất, hải nhất... không hề giúp ích mấy may gì cho việc thăng tiến đời sống của dân. Trong khi các vấn đề quan trọng cấp bách hơn như giao thông bế tắc, thiếu cơ sở phương tiện y tế tối thiểu, thiếu trường học, môi sinh bị hủy diệt, thiếu nước sạch để uống, thực phẩm nhiễm độc đủ loại... là chuyện mà dân được toàn quyền “tự lo?” Đảng còn đang bận tiếp đối tác thương mại, tổ chức đại hội đảng, đề cử đại biểu để dân tha hồ lựa chọn, tuyển lựa hoa hậu...

Văn hóa nói nhảm: Đảng viên, cán bộ cao cấp (Ủy viên bộ chính trị) của đảng và nhà nước thay phiên nhau tuyên bố trước truyền thông báo chí trong nước và ở hải ngoại (có ghi lại hẳn hoi qua video, audio filoes) các lời lẽ cộc đơ, ngô nghê, đầy hài tính không khác gì lời lẽ của các tay anh chị xã hội đen, hay trí tuệ của trẻ em mẫu giáo, Dân Việt ta phải ngao ngán, ngờ ngác nhìn nhau lắc đầu, hỏi nhỏ với nhau là: “Tại sao lại có thể như thế được? Với lãnh đạo có trí tuệ, có “tâm vóc” như vậy thì đất nước mình đi về

đâu?” Hỏi là đã trả lời... thì cứ nhìn vào tất cả các bảng xếp hạng (về dân trí, mức sống, tự do báo. Tự do chí tôn giao, chỉ số văn minh...) trên thế giới thì thấy ngay: rất dễ tìm vì Việt Nam luôn luôn đứng đầu đó ở dưới đáy cùng của danh sách.....

Văn hóa rọ mõm: Các trang mạng, bloggers (hơn 300 cái) đi lê bên trái; hay chỉ khế phản đối đảng và nhà nước là bị công an mạng đánh xập. Các đài phát thanh, đài truyền hình có bài bình luận không đồng ý với cách trị dân, đường lối của đảng và nhà nước thì bị rút giấy phép ngay tức thì. Dân chỉ còn có cách nghe tin “trung thực” từ các loa phường.

Văn hóa rắn đe: Các nhà dân chủ mạnh dạn, can đảm nói lên các sai lầm của đảng và nhà nước thì bị bắt đánh đập, cầm tù một cách vô nhân đạo, qua luật rừng, luật mafia của đảng và nhà nước: LS Lê Thị Công Nhân, LS Lê Công Định, LS Nguyễn Văn Đài, Nhà văn Trần Khải Thanh Thủy, TT Thích Quảng Độ, LM Nguyễn Văn Lý, MS Nguyễn Công Chính, KS Đỗ Nam Hải... là những thí dụ điển hình.

Văn hóa thích hàng ngoại: Văn hóa này cụ thể hóa qua các tên gọi rất xấu hổ làng nước như: “Làng Đại Hàn,” “Đảo Đài Loan,” “Huyện Trung quốc...” Hàng chục ngàn cô gái quê (ở các làng, các đảo vùng đồng bằng sông Cửu long; các huyện Kiến Thụy và Thủy Nguyên của thành phố Hải Phòng) thì đua nhau xếp hàng xin đi lấy chồng ngoại (*). Họ chỉ là những cô gái mong gia đình mình thoát khỏi cảnh nghèo khổ ở quê; đành liều mình chấp nhận một cuộc hôn nhân gượng ép nhưng biết đâu rằng phía sau tiệc cưới là một cuộc đời lưu lạc hiểm nguy đầy bất trắc.... Ngoài ra, còn có rất nhiều tin đã loan truyền rộng rãi với đủ cả hình ảnh và âm thanh cho thấy có hàng chục, hàng trăm cô gái còn trinh cõi trường xếp hàng khoe toàn bộ hàng nội “xịn” để vài ông củ Sâm tuyển làm vợ... Một con số rất “choáng” mới vừa được phát tán trên thông tin mạng là kể từ ngày Mỹ hết cấm vận (3-2-1994) đến bây giờ, đã có khoảng 200 ngàn cô gái Việt đi lấy chồng ngoại quốc (Đại hàn, Đài loan, Trung quốc, Singapore, Mã lai...) Kể ra cũng tội nghiệp cho con trai Việt ở trong nước đến tuổi lấy vợ. Qua con số đã nói thì phải có đến 200 ngàn thanh niên Việt nhờ ơn đảng và nhà nước tự dưng mất “khả năng” lấy vợ. Hèn gì bây giờ “pê-đê” xuất hiện hơi nhiều ở Việt nam. Không biết có cần phải thêm mảng “văn hóa pê-đê” vào “văn hóa đảng” cho nó trọn bộ phim... bộ không?

Lời cuối

Đảng cs và văn hóa đảng (“xây dựng trên nền tảng Mác-Lê”) là sản phẩm trừu tượng của mấy ông râu xồm (Karl Marx, Lenin...) xa lạ. Dân ta làm gì có dịp tiếu ngạo giang hồ đến tận “Mút-cu-va” để học bài bản về Chủ nghĩa Mác- Lênin tại Trường Đại học Phương Đông của Quốc tế cộng sản để hiểu đâu là “đảng ta là đảng có văn hóa cao ngay từ khi mới ra đời?!” Làm sao có thể ngang nhiên quàng cái văn hóa râu xồm, xúc xích, dăm bong, khoai tây... vào văn hóa dân tộc cơm nắm muối mè rồi nói bừa là: “văn hóa đảng xuất phát từ văn hóa dân tộc, đậm đà bản sắc văn hóa dân tộc...” Ai là người mà đảng csvn muốn thọc léc, khêu chân? Muốn nói phét thì cũng phải khôn ngoan một tí... Dân ta không phải là “chăm phần chăm” bần nông thất học. Mà này! Làm cái gì mà dám phản động trong và ngoài nước phải ồn ào. Đảng cs là trí tuệ, là sáng tạo. Chính sách của đảng là đứng đắn, ưu việt, “đột phá” thì “văn hóa đảng” phải vững chắc như cầu Cẩn thơ; Nên nhớ là ít khi nào đảng và nhà nước nói hay làm sai lắm (?) Mà nếu có sai thì sửa... sửa rồi thấy vẫn sai thì sửa tiếp có sao đâu! Ủ! Cứ cho là Việt Nam đang tụt hậu, đứng sau Singapore 97 năm thì nếu có chậm thêm một vài năm nữa đã nhằm nhò gì? Xin nhờ một tí; xê ra cho người ta lãnh đạo... Bây giờ nếu có thời giờ, thay vì phản động bới lông tìm vết, thì hãy cố gắng “học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ chí minh.” Học tập “tốt” thì sẽ “quán triệt” “văn hóa đảng” một cách tích cực!
Hết ý kiến.

TB: Tôi không hiểu những “thiên tài văn hóa” của Việt nam đi đâu hết khi cs nắm “cướp” chính quyền... để bây giờ văn hóa” và “vô văn hóa” đồng nghĩa với nhau!? Ai tai.

Trần Văn Giang

10 tháng 5 năm 2011

Phụ chú:

(*) Trong khoảng 10 năm trở lại đây, theo các con số thống kê (không đầy đủ), đã có:

- Hơn 100,000 phụ nữ Việt Nam lấy chồng Đài Loan (theo lời tiết lộ của ông Ngô Kiến Quốc, đại diện Văn Phòng Kinh Tế và Văn Hóa Đài Bắc ở Saigon; và ông Gow Wei Chiou, đại diện Đài Loan ở Hà Nội).

- Khoảng chừng 44,000 phụ nữ Việt Nam lấy chồng Hàn Quốc (theo các con số của Hội Liên Hiệp Phụ Nữ).

- Không thấy có các con số chính thức/ hay bán chính thức về con số con gái Việt lấy chồng Trung Quốc, Singapore , Mã lai....